

Τα γιατί και τα πώς της ζωής

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

OLYMPUS DIGITAL CAMERA

«Όταν το καρφί της εξαθλίωσης φτάσει στην καρδιά σου, ελπίζω να μην ψάχνεις για το εργοστάσιο που το κατασκεύασε» (Περιοδικό «Σύναξη», Τ.50, σελ. 76). Είναι σύνθημα της δεκαετίας του '80, γραμμένο σε Πανεπιστημιακούς τοίχους. Εκφράζει νεανική σοφία, αναγκαία, φαίνεται, και σε μεγάλους στην ηλικία με παιδική αντίληψη της ζωής ...

Δεν είναι αλήθεια ότι τα χρόνια από μόνα τους δεν προσθέτουν σοφία και ωριμότητα; Δεν συναντούμε κάποτε σοβαρότητα μέσα στη νεότητα, όπως και ανωριμότητα σε μεγαλύτερους;

Η ζωή μάς επιφυλάσσει πολλές εκπλήξεις. Δεν έρχονται πάντα τα γεγονότα όπως τα υπολογίζουμε. Από τη μια στιγμή στην άλλη ανατρέπεται η πορεία μας και βρισκόμαστε σε δρόμο που δεν υποψιαστήκαμε, κανείς δεν μπορεί να καυχηθεί ότι ορίζει τη ζωή του και ότι ό,τι συμβαίνει σε άλλους δε θα του συμβεί του ιδίου.

Το «εν τη υπομονή υμών κτήσασθαι τας ψυχάς υμών» (Λουκ.21,19) του Χριστού, δεν έχει, βέβαια, την έννοια μιας μοιρολατρικής στάσης ζωής, αλλά τη σοφία που ξέρει να υπομένει ό,τι δεν μπορεί να αλλάξει. Γιατί το να επιμένεις ν' αλλάξεις κάτι που δε γίνεται ό,τι και να κάνεις, δείχνει συμπεριφορά παιδιού που ζητά να γίνει ό,τι θέλει όπως το θέλει και όταν το θέλει. Σύντομα θα συντριβείς πάνω στον τοίχο της σκληρής πραγματικότητας.

Η υπομονή στις δοκιμασίες στηρίζεται στην εσωτερική ταπείνωση που

αναγνωρίζει ότι στον κόσμο αυτό θα έχουμε θλίψεις. Κανείς, άλλωστε, δεν πέρασε τη ζωή του χωρίς κάποια δοκιμασία, κάποιο πόνο, κάποια λύπη. Όλοι, «όποια θέση και να έχουμε κάτω από τον Ήλιο», δεχόμαστε τις συνέπειες της πανανθρώπινης μεταπτωτικής κατάστασης. Η φύση μας έχασε την ομορφιά, την υγεία, τη θεϊκή αρμονία. Δεν ήταν δυνατό ο Θεός ν' αδιαφορήσει εκδικητικά και να μας αφήσει μόνους, επειδή θελήσαμε να ζήσουμε χωρίς Αυτόν. Η αγάπη Του ξεπερνά τη δική μας λογική και αντίληψη, γι' αυτό και μεταποιεί τις θλίψεις σε φάρμακα και τις δοκιμασίες σε μέσα θεραπείας.

Τότε γνωρίζουμε αυτό που χάσαμε, αποκτούμε την υγεία που ζητούμε και κατανοούμε την ομορφιά της ζωής με το Θεό και τους ανθρώπους. Να γιατί μετά από δοκιμασίες βγαίνουμε πιο σοφοί, αν με υπομονή και ταπείνωση τις περάσουμε.

Τι σημασία, λοιπόν, έχει αν έγινε η ζωή μας άνω-κάτω, αν βρεθήκαμε εκεί που δεν υπολογίσαμε, αν μας πρόδωσαν αγαπημένοι, αν δεν πραγματοποιήθηκε το πρόγραμμα ζωής μας; Κάποια μέρα, έτσι και αλλιώς, όλα θα ανατραπούν, όλα θα σιγήσουν, όλα θα αλλάξουν. Σημασία έχει να βρούμε τον ένα και Μοναδικό που μεταποιεί «τα μη όντα σε όντα», που 'ναι « η Αρχή και το τέλος, ο πρώτος και ο έσχατος». Γιατί Αυτός «εξήλθε νικών και ίνα νικήσει» και μαζί Του νικούν όσοι αρπαχτούν από τα χέρια Του.

Τότε κατανοείς την ευεργεσία που προήλθε «από το καρφί της εξαθλίωσης», γιατί έκανε την καρδιά να κτυπά σε παλμούς που σου ταιριάζουν ως πρόσωπο-εικόνα Θεού του αοράτου.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com